

Jaromír Frič

Hagen

Nevím, koho z nás dvou napadlo zkrátit si cestu štolami z války. Občas jsme je prolézali, ale vždy ve dne. To mívá člověk dost odvahy. I přes to, co se o těch místech povídá.

Ráno v devět jsme vyjeli ze Smíchovského nádraží, vystoupili v Karlštejně a celý den sbírali zkameněliny v lomech pár kilometrů za hradem. Teď se na krajinu snášel soumrak a nás tížily ruksaky plné prvohorních hlavonožců. Neohrabaně jsme se spustili do rokle, v níž se černal vstup do podzemí. Nenápadný, vlhký a páchnoucí hnilobou.

Rozsvítil jsem baterku. Dalík s tou svou několikrát plácl o dlaň, až se také rozsvítila. „Potvora...vždycky se nakonec chytne, když jí pomůžu...“, ulevil si.

Postupovali jsme nízkou chodbou, bláto nám čvachtalo pod nohama. „Víš, kdo je to Hagen?“, zeptal se mě Dalík s úšklebkem. „To víš, něco jsem slyšel. Byl to krutej dozorce vězňů, co tady v podzemí dělali za války letadla pro Němce. Zůstal ale pod závalem a dodnes prý tady straší jeho duch...“, odpověděl jsem, ale k smíchu mi nebylo. „Hlavně nesmíš tlouct na ten kus kolejnice, co visí ve velké jeskyni,“ pokračoval Dalík lehkým tónem, „kdo to udělá, toho Hagen zabije!“

Kdekdo tu pověst znal, nevím, proč ji Dalík vytáhl zrovna teď a tady. Co si chtěl dokazovat? Každý z našich přátel o něm věděl, že je největší silák i krasavec. Že by chtěl být i největší nebojsa? Cvok.

Světelný kužel baterky ztratil oporu v nízkém stropu štoly a osvětlil mnohem větší prostoru. Velká jeskyně. V zemi desítky metrů hluboké šachty do nižších pater. Zrezavělé zbytky výtahů a zábradlí. A o kus dál vstup do pokračující nízké štoly. U stropu olezlý zbytek skoby. Na skobě drát, na drátu kus kolejnice.

Nečekal jsem, že to udělá. Ale udělal. Sebral na zemi kus železa a bříknul s ním do kolejnice. Ozvalo se příšerné **vhouhouhou** a Dalík ještě vykřikl: „Hagene, ty bačkoro, já se tě nebojim! Vylez, ty kostroune!“

„Nech si to na jindy!“ okřikl jsem ho nervózně. Viděl, že mne polekal a byl tím zjevně potěšen. Poškleboval se. Posvítil si zespoda na obličej a hlubokým hlasem zahučel.

Pokračovali jsme v chůzi nízkou štolou. Po několika metrech Dalíkovi zhasla baterka a mlácení o dlaň nepomohlo. Tlumeně zaklel a držel se za mnou. Kromě baterky ho opustily i jeho vtípky.

Nemohli jsme být daleko od východu. Odlepil jsem koláč světla od země a posvítit dopředu. A zalapal po dechu. kousek před námi byl čerstvý zával.

„Vidíš, za to můžeš ty, ty **pako!**“ křikl jsem na Dalíka, „to vypadá na Hagenovu práci! Musíme se vrátit.“ Otočili jsme se a po dvaceti metrech chůze nazpátek jsme narazili na další zával. Před dvěma minutami tam ještě nebyl. Srdce se mi přestěhovalo do hrdla a začal jsem řvát. Nevím na koho a nevím co. Rozběhl jsem se na druhou stranu, Dalík za mnou.

Chvilku jsme v té vlhké hrobce zmateně běhali a holýma rukama se snažili prohrabat ven. Vysílení jsme padli do mokrého jílu. Dalík brečel a nahlas odprošoval Hageny.

Myslel jsem, že se mi rozeskočí hlava, když se na protilehlém konci našeho vězení rozlila mdlá záře. V ní se daly rozeznat obrysy postavy v uniformě. Světlo se zjasnilo a postava vykročila trhavým krokem k nám. Pod kšiltem čepice se bělala lebka s živýma očima. Obestřely mne milosrdné mrákoty.

Prohrabali se k nám až po několika dnech, ale to už jsme byli mrtví. Ani vám nepovím, jestli to bolelo. Strašíme teď s Hagenem. A nejsme sami, je nás na desítky. Každý má přidělenou nějakou část štoly, kterou vždy od půlnoci do jedné pravidelně obchází. A Hagen? Je to nakonec **férovej chlap**. Když si své poctivě odkroutíme, dá nám pokoj a my máme zbytek dne **Havaj**. No měl já tohle za živa?

Blíží se půlnoc, tak mne, prosím, omluvte.

Služba je služba...

Houby

„Takhle velký čertovo hovno se jen tak někde nevidí!“ vykřikl jsem, ale zapomněl, že vedle mě stojí Brnkač. To ďábelské stvoření temně zamručelo a hodilo po mně dva blesky. Vylétly z míst, ve kterých se pod vrstvami bujného plnovousu a černých kudrnatých vlasů daly tušit jeho zraky.

„Aj, aj, Brnkači, člověče milý, dyť já to tak nemyslel, vážně...“ snažil jsem se zachránit, co se dá. Brnkač je skvělý kamarád, ale má vzezření čerta z klasické televizní pohádky. Ví, že to o něm my ostatní víme. Nemá rád, když na to někdo, byť neúmyslně, naráží.

„Dobře, dobře,“ domručel, „todle ale není čertovo hovno. Čertovo hovno se říká pestřci.“

„Pestřci nebo pestřeci?“ otázal jsem se.

„Pestřci. Pestřec obecný.“ Brnkač trval na svém.

„Honzo, porad!“ obrátil jsem se k fousatému pořízkoví, učiteli češtiny. Vlekl se zbocen potem pár kroků za námi. Pálící červencové slunce ho ničilo a nejspíš si v duchu nadával, že se nechal přemluvit na tenhle **pohodový traperský výlet pod širák**. Zamyslel se. Vypouklil jedno oko, polovinu obličeje stáhnul v křeči: „Pestřci nebo pestřeci... hé!?! Řekl bych, že přípustné jsou oba tvary. Ale todle je pýchavka. Pýchavka obrovská. Eh...možná ještě větší.“

Ona to skutečně byla pýchavka. Trůnila v rozpadlých koňských koblihách mezi trsy trávy. Kolem se rozprostírala louka. Už jsme po ní pěkných pár minut pochodovali. Louka byla ze všech stran těsně sevřena těžko prostupnými křivokláskými hvozdy, ve kterých nepotkáte živáčka. Šli jsme od rána a potkali jen dva vyzáblé trampy s tělnatou trampkou.

„Pýchavka nebo píchavka?“ zeptal jsem se.

„To je jasný, že pýchavka!“ rozbublal se Brnkač, „...a Billíček zase blafe!“ a do prostoru nade mnou zavěsil svou strašlivou ruku.

Venca se bláznivě rozchechtal.

*

Venca byl čtvrtý a poslední statečný naší výpravy. Je správným mladým mužem. Když udělá opravné zkoušky, půjde po prázdninách do osmé třídy. Učiněný greenhorn. Chodil všude poslední a stále reptal, ale byla s ním i legrace. A navíc figuroval jakožto **sudotvorný činitel**, neboť dle prastaré

pověsti straší na Křivoklátsku jakýsi Dyma, který je nebezpečný poutníkům, pohybujícím se krajem o **lichém** počtu.

Louce, přes kterou jsme klopýtali, se říká Petrovka. Je rozlehlá. Mohla by na ní klidně přistávat létadla. V jejím jihozápadním cípu se monumentálně týčí seník, který co do velikosti nemá obdoby. Aspoň Brnkač povídal, že by se v něm vyspalo minimálně 150 lidí a že větší ještě neviděl - a Brnkač, zkušený tramp, už vymet nějakých seníků!

V tom seníku jsme si předtím připravili kutlochy na noc a vyrazili na druhou stranu Petrovky do lesa, kde měl být trampský kemp s ohništěm. Tam jsme si chtěli uvařit skromnou traperskou večeři.

*

Chvíli po setkání s pýchavkou nás pohltil hvozd. Jeho stín nás milosrdně zchladil a ulevil našim umhouřeným očím. Po chvílce jsme se rozkoukali a zírali na desítky vzrostlých **jedel bedlých**, trčících ze vzrostlé trávy všude kolem nás. „Bedly - a teď, v červenci?“ divil jsem se. „Jseš na Křivoklátsku, tak se nediv, nádivo, nebo se udivíš. Tady je všechno možný“, odbyl mě Brnkač. „Vy máte starosti“, zahuhlal Honza, „raději řekněte, jestli máte někdo olej na smažení.“ Nikdo olej neměl a tak nezbylo, než vyzývavým kloboukům přátelsky kynout.

Podařilo se nám najít kemp a dokonce i Vencu. Coural se a zabloudil. Ten den už asi po šesté. Tentokrát jsme ho aspoň nemuseli tahat z bažiny jako dopoledne. V dolíku na kraji lesa našel tři velké brouky, obracel je na záda a hlasitě se smál jejich neohrabaným pokusům dostat se zpátky na nohy. „Nech je na pokoji, jak by bylo tobě, kdyby tě někdo stavěl na hlavu...!“ , promluvil mu do svědomí Honza. Vencovi úsměv ztuhl na rtech, vypouklil oči na Honzu, potom na nás, aby sebou v zápětí praštil na zem v záchvatu šíleného smíchu. Válel se po zemi jak pošuk a říčel smíchy, až mu tekly slzy. „Musej to s ním mít doma těžký...“, ucedil jenom Honza.

Vyhorolezli jsme na kopec nad kempem. Byl z něj moc pěkný výhled. Hleděli jsme do dálek a zhluboka nadechovali prázdninovou pohodu. Vysoké modré nebe, slunce a mírný vánek. A na zemi všechny odstíny zeleně, měnící se v oparu dálek poznenáhlu v šedomodrou. „Mír v duši se rozprostřel a čistá radost mne objala...“, seznámil jsem ostatní se svým duševním rozpoložením. Slunce se již znatelně sklonilo k západu. Zvrátil jsem hlavu a pohlédl do tmavé modři vysoko nad námi: „... mít křídla a rozlétnout se nad krajem, táhlým obloukem pak vznést se k hvězdným dálkám nad hlavou...“ „Jenom pozor, ať nespadneš **po hlavě** ze skály!“ pronesl Brnkač.

Seškobrtali jsme dolů k ohništi a Brnkač s Vencou odešli do jižního cípu Petrovky ke studánce pro vodu.

*

Sedli jsme si s Honzou na polena kolem ohniště a on - k mému údivu - vytáhl z chlebníku pestře pomalovanou dřevěnou krabičku. **Partagas**, stálo na ní. **Silné doutníky**. „Cože, loď už přijela?“, vydechl jsem překvapeně. „Jo. Přijela.“ odpověděl Honza. Delší dobu jsme je totiž nemohli sehnat a paní v trafice nám vždycky říkala, že loď z Kuby ještě nepřijela, že asi bouře, nebo co.

Po chvíli se z našich doutníků vyvalila oblaka dýmu. Z chlebníků jsme vysypali několik kilogramů hříbků, které jsme během dne nasbírali po lesích. Začali jsme je krájet.

„Když jsme tu teď sami,“ řekl jsem Honzovi, „povím ti o jedné své teorii.“ „Výborně, trochu duševna,“ odvětil, „spust’!“

„No tak ...mám dojem, že všechny holky, co jezdí na tramp, jsou při těle.“

„Asi jim chutná. Máš dobrý postřehy.“

„Všecky jsou při těle. Maj obří vnady“, pokračoval jsem, potěšen Honzovým uznáním.

„To jsi řekl velice přesně. **Skoro úplně všechny** jsou takový. Chutná jim, pivo taky pijou. Mají obří vnady“, navázal Honza, „ koneckonců, ta, co jsme ji dneska potkali s těma klukama, vše jenom potvrzuje!“

„ Ta mě přivedla k vyvrcholení mých úvah. To byly rozměry. Člověče, ta snad byla čtyřrozměrná!“

„To nejmíň. A co kluci? Co dělá tvá teorie s náma klukama?“

Zvedl jsem se, vytáhl ze žebradla Septonex, ošetřil si právě vzniklé zranění a svalil se zpět na kládu. Zamyšleně jsem pohlédl na bracha vedle.

„Myslím, že my dva jsme prosti jakýchkoli komplexů či charakterových vad. Navíc jsme ještě velmi chytrí, silní, ba i manuálně zruční. V tom se jistě shodneme.“

„No jó, to jó...!“, překotně souhlasil Honza. Je krásné, když si lidé porozumí i v důležitých věcech.

Další a další nakrájené hříbky padaly na rostoucí houbovou sopku. Šikovné ruce slavily úspěch. Chvíli poté přišly chytré hlavy na to, že se tolik hub do kotlíku nevejde a že jsme jich tudíž nakrájeli zbytečně moc. Ale ty přebytečné nám bylo líto vyhodit, a tak naše silné paže neváhaly použít hrubou sílu. Houby se vešly. Když však silné paže přestaly tlačit, houby zase z kotlíku vylezly. Chytré hlavy sebekriticky přiznaly, že jejich šikovné ruce dělaly zbytečnou práci.

„Jsme volové,“ řekl Honza.

„Vždyť jsme jen lidé, nemusíš nám hned nadávat. Omluv se nám, ať nás ta nadávka od nás nemrzí!“

„Dobrá. Omlouvám se nám. Nezlobme se na nás.“

„To je v pořádku. Známe se přece. Víme, že jsme to nemysleli vážně.“

No, nevím, oč menší pošuci jsme třeba proti Vencovi, válejícímu se smíchem v podrostu plném klíš’at.

Naštěstí duchaplný rozhovor přerušilo zaprašnění křovisek a nelidský skřek.

Ze Šera se vynořil Brnkač se svým sudotvorcem. „Máme vodu a hlad,“ zazubil se, „už máte nakrájený houby a rozdělanej oheň?“ S pocitem provinilce jsem požádal Honzu o sirky.

*

Polívka se uvařila a svůdně voněla. Litoval jsem, že nemám lžici. Nevím, proč **tak** důležitou věc pořád zapomínám. Ale kupodivu jsem na tom vydělal. Kluci mi lžici půjčovali - střídali se, takže to dopadlo tak, že já jedl pořád, zatímco jeden z nich musel vždycky počkat, než jeho lžící zhltnu pár soust. Inu, tak to v životě chodí. Jak si kdo ustele, tak si někdo jiný lehne.

Večeře neskončila polívkou, neboť **útroby Vencova tlumoku zjevily úžasné tajemství** - půl šišky uheráku, plechovku šunky, dvě plechovky párků, troje tresčí játra a celý pecen chleba. O přešli tatranek a bonbónů nemluvě. Doteď jsme netušili, jakou váhu na svém hřbetě chudák Venca nesl a snad tím šlo vysvětlit i jeho veskrze blouznivé chování. Chod stíhal chod a Vencovy potraviny v nás obratně mizely. Venca měl radost, neboť co **my** snědli, to **on** druhý den nemusel nést. Na dně batohu jsme narazili na lahvičku od dětské výživy s vazkou tekutinou. **Olej na smažení**, stálo propisovačkou na cedulce, přilíplé izolepou. „Jé, to je škoda, mohli jsme smažit bedly“, heknul přečpaný Honza.

*

Byla už pozdní noc. Koruny listnáčů nad námi hučely tajemnou píseň. Vstal jsem od ohně a šel do temnot sehnat ještě nějaké dříví. Mé ruce šátraly po zemi, šátraly, když vtom jsem zahlédl o kus dál v lese světlo baterky. Pohybovalo se. Chvílemi mizelo. Děs mne popohnal zpět k ohni. „Někdo nás špehuje!“ šeptal jsem **dobrodružně**, „támhle v lese chodí s baterkou!“ Brnkač se zvedl. Vytáhl z usárny svou baterku. Já si ji půjčil. Vykročili jsme obezřetně k narušiteli noční pohody. Kmeny stromů a kapradiny nám skýtalý dobré úkryty. Foukal teplý vánek, ale zamrazilo mě v zádech. Před námi v temnotách se mihotaly ještě tři další baterky. „Inu, přiznejme si, že se začínáme tak trochu bát,“ zašeptal kdosi.

„Háhááá!“ zařval Brnkač. Zuby mi málem prokously dolní ret. „To jsou světla z vesnice!“ hulákal, „jsme na kopci a skrz stromy koukáme až do vesnice v údolí! Hned se mi zdálo, že jsou ty světla nějak bílý!“

V bledém svitu měsíce jsme se vydali přes Petrovku nocovat do seníku. V trávě svítily pýchavky velké jako hlavy těch lidí, co mají malou hlavu.

*

Brnkač slíbil, že nás druhý den dovede na nedaleký **Brdský kemp**. Brdský proto, že je u potoka, jako prý všechny kempy na Brdech. Opustili jsme Petrovku cestou, směřující na jih a záhy nás obklopil mladý smrkový les.

Venca, překypující dobrou náladou, pobíhal kolem nás a nosil další a další houby. Za chvíli jich nasbíral asi dvě stovky, což ho postupně zbavilo radosti z nesení prázdného batohu. Jeho rodiče budou překvapeni, až jim ho vrátíme s takovou úrodou. A tak špinavého a šťastného. A děsně zkušeného a samostatného.

Zem, pokrytá jehličím, tu i tam nadzvedávaným poddoubčími kloboučky, se po čtvrt hodině chůze ostře svažovala k potoku. Brdský kemp měl zrovna trampskou návštěvu. Kolem ohniště poposedávali dva přátelsky halasící trampové. Nad ohništěm se skláněla dívka v zelené košili, cosi vařila.

Měla obří vnady.

Denisa

Bílé hladké skalní stěny spadaly kolmo dolů na dno uzavřeného kaňonu. Mohly být vysoké šedesát, možná osmdesát metrů. A kdoví, jak hluboké bylo jezero tvaru ledviny, těmito dvěma obrovskými vápencovými dlaněmi sevřené. Zabíralo dobrou polovinu rozlohy kamenitého dna kaňonu a sytě blankytnou modří omračovalo každého, kdo prvně pohlédl zhůry do propastné hlubiny.

Denisa **byla** omráčena a unesena. Pochopitelně kaňonem a jezerem. „Ach, to je krása,“ vydechla. „Dostaneme se dolů?“ František její reakci čekal. Nebyla první dívkou, kterou sem zavlekl za účelem **oblouznění přírodou**.

Ale Denisa byla Denisa. Na **takovou** holku ještě nepotrefil. Ta postava a věčně rozesmátý obličejík! A blond vlasy. Zrovna je měla rozpuštěné. Ani dlouhé, ani krátké. A pod jemnou linkou obočí velké modré oči. Hladounká pleť, malinko vysedlé lícní kosti a drobná brada - to vše si u děvčete vždycky přál, a pokud ne, tak teď byl toho mínění, že nic jiného si nikdy přát nemohl. Jeden přední zub měla patrně zaplombovaný, ale František byl velkorysý mladík. Denisa mu dokonale učarovala. Nechtěl si to přiznat, ale byl úplně zblblý.

František zatáhl Denisu ke kaňonu z výše uvedeného důvodu. Měl totož divné spády. Žil přírodním životem. O víkendech se flákal ve starých hadrech po liduprázdných končinách, jedl polosyrová zvířata a traviny a nemyl se. I jeho přátelé byli takoví. S trochou nadsázky ošuntělá, zarostlá, zapáchající, nedůvěryhodná individua s čistým srdcem.

A Denisu potřeboval naladit na stejnou frekvenci. Člověk z přírody vzešel a proto by krásná příroda měla krasavici oblouznit do té míry, že kdykoli potom, po vyřčení jediného Františkova slova, se Denisa oblékne do roztrhaného pytle a po jeho boku pochvátá do lesů ulovit lukem a šípem vránu k sobotnímu obědu.

„Františku, slyšíš, dostaneme se dolů? To jezírko je fantastické!“ František se probral a přestal Denisu ohledávat očima. „C...co?! Jo! Tamhle kousek vlevo je sedlo. Z něj vede hliněnej tobogán na tu pravou dolní plošinu. Po ní můžem pohodlně sejít až k jezeru, jestli chceš!“

„Chci, Františku, to bude fajn, jdeme, ne?“ „No, jdem, je to ale pěkněj **krpál!**“

„Františku, ty se bojíš?“

„Chm...“ utrousil sebevědomě František.

Sestoupili do sedla. Hliněný splaz byl nacucán vodou. Bahno se chtivě chápalo podrážek a vytvářelo na botech komické bačkory. „Františku, koukej, bláto, co ho tady je! To jsem ještě nezažila!“ Tys toho ještě nezažila, pomyslel si František, ale řekl: „Denisko, já půjdu první, šlapej tam, kam šlapu já. A když

pořádně dupneš, bahno spadne z boty samo!“ Denisa pořádně dupla. František si z kalhot a bundy sundával kusy bahna. Chtěl ze žertu drsně zaláteřit. Pohlédl na děvče. Rozesmátý obličej vystřídala zoufale provinilá grimasa. Ach, ty velké modré oči! Topil se v nich. Nezmohl se na nic, jen se usmál a řekl: „Jejda... no teda...“

Po sušších místech doskáká k mohutnému balvanu. Za něj byl uvázán kabel, vedoucí dál dolů někam do dvou třetin splazu. Pevně se kabelu chytil a sklouzával dolů. Denisa ho následovala. „Františku, ta šňůra je taky od bláta!“ „Dole se můžem umejt! Tak čistou vodu, Denisko, nikde neuvidíš!“

V místech, kde kabel končil, bylo klesání pozvolnější. František se pustil. Nejprve drobnými krůčky a potom velkými skoky doběhl na počátek dolní plošiny. Tam se zastavil. Skoro se lekl. Pár metrů před ním stála v cestě nová, z kamení navršená mohyla. Trčel z ní dřevěný kříž. Při sestupu si jí nevšiml, koukal kam šlape a po Denise. Na kříži se v mírném větříku pohupoval potrhaný kabát. Přečetl si jméno a datum, obojí bylo napsáno tužkou na kříži. Není to ani dva týdny, podivil se. Otočil se zpět. Denisa právě pustila kabel a **šmat'chala** se dolů. V těch žlutohnědých koulích, které se jí nabalily na nohy, by těžko někdo rozpoznal zářivé modrobílé adidasky. Pozoroval ji. To nebyla ta rozkošná předstíraná neohrabanost. Už dříve ho napadlo, že jsou chvíle, kdy i ta nejhezčí holka může vypadat hodně trapně. Aniž by to věděla.

Ale František tu hříšnou myšlenku hned zaplašil. Jak ho jen v souvislosti s Denisou polekala!

Nejhezčí holka se šťastně dostala dolů a o čistila si boty o kameny. Doskákala přitom s úsměvem k Františkovi a její pozornost upoutala mohyla s křížem a potrhaným kabátem. „Co to je?“, zarazila se.

„Někdo se tu zabil,“ odpověděl František. „Často se tu někdo zabije. Spadne ze skály nebo se utopí.“

„To je ale hrozný ... to byl jeho kabát?“ „Nevím, já ho neznal. Pojd' , sejdem k jezeru, už jsme blízko.“

Vykročili po kamenitém povrchu zvolna se svažující plošiny. Klouzalo to. Denisa se rozhlížela. Zvedla malou bradu a pohlédla vzhůru podél nekonečně vysoké bílé stěny. Obloha měla stejnou barvu jako hladina.

Průzračná voda zatopila i kus břehu. Ten o kus dál pod hladinou ostře končil a za ním spadala kamsi do temných hlubin kolmá skalní stěna. V teplé vodě na zatopeném břehu sebou mrskly rybky a celé hejno se vetřelcům rozplynulo před očima.

Z plošiny, která teď již klesla na úroveň hladiny jezera, vybíhal malý skalnatý poloostrov. Usadili se na něm a čistili si namočeným mechem boty. Denisa plácla rukou do vody. Na Františka se snesla bohatá sprška kapek. „Mám ráda vodu!“, smála se dívka. I František se smál, ač nebyl s vodou v **této formě** příliš zadobře. Sáh po placatém úlomku vápence a postavil se. Mohutný rozmach... **cakcakcakcak**... kámen se potopil poblíž druhého břehu. „Pět!“, vykřikla Denisa a našla si svůj placák. Zručně mrštila žabkou o hladinu. Šedivá placka se

s pleskotem odrážela od drobných vlnek. Dorskákala až na kamenitou pláž v dálce za vodou. „Juch!“, zazářila Denisa, „až na druhou stranu!“ František uznale zamručel. „No teda...“, dodal hlubokým hlasem.

„Františku, mohli bysme se nějak dostat na druhou stranu?“, zeptala se. „No...“, zamyslel se mládenec, „pokud nechceme přeplavat, tak leda vylézt zpátky a obejít to horem. Jinak asi těžko.“

Denisa se otočila a jala se zkoumat vysokou bílou stěnu za jejich zády. Asi dvacet metrů nad úrovní hladiny vedla napříč stěnou v celé její délce sotva zratelná cestička. *Cestička...* Místy by bylo přesnější hovořit o několika drobných výstupcích v doslova kolmé stěně. Vedla až do zadní části kaňonu, kde se z ní dalo sejít na kýžený druhý břeh.

„A co támhle tudy?“, ukázala Denisa na těch několik výstupků vysoko nad jejich hlavami. „Těžko. Asi to zkoušel ten, co mu pak postavili tu mohylu,“ odpověděl František, „a vůbec, jak by ses tam dostala? Dyt' je to hrozná vejška.“

Denisa byla v mžiku na nohou a spíš během než krokem se vracela k bahnitému splazu. František pochopil. Pokud by se blátem vyšplhali kousek nahoru, nebylo by těžké vlézt přímo na onu cestičku. „Počkej... spadnout někde tady, to by člověk nepřežil! Obejdeme to horem!“ volal za dívkou. „Františku, ty se fakt bojíš!?“, šlehla po něm otázkou, když ji doběhl. „N...ne, ... ale ... dyt' to by byl hazard!“

Než se vzpamatoval, šplhala splazem nahoru. Lezla těsně u skály, nebylo tam tolik bláta. Vydal se za ní. Dosáhla cestičky, která na svém počátku vypadala celkem schůdně a vstoupila na ni. „Pojď, kdyžtak se vrátíme,“ pobízela Františka dívka.

Vyrazil. Na prvních metrech se snažil zbavit zbytků bláta na podrážkách. Co je **na skále** horšího než sešlapané zablácené botasky? Stál čelem ke stěně a hleděl si pod nohy, hledal bezpečné výstupky. Ruce se opíraly o stěnu, nebylo zač se přidržet. Skála byla drsná a chladná. Směřovala k severu, nikdy neokusila teplo slunečních paprsků. Pod Denisou již byla propast. Pod Františkem několik metrů. Dole kameny. Cítil, jak se mu začínají chvět ruce. „Deniso, bude lepší se vrátit!“, křikl.

„Neboj, Františku, jde to dobře! Za chvíli jsme v púlce! A ted' už bude stejně lehčí dojít na druhou stranu!“ Odporovala si. To Františkovi na klidu nepřidalo. Odtrhl zrak od děvčete, zhluboka se nadechl a udělal další dva nejisté kroky. Potom další. Na zádech ho zastudily kapičky potu. Patnáct metrů pod ním foukl vítr trochu prudčeji do kabátu na kříži. Všiml si toho. Lezl dál.

V cestě překážel malý, ze skály čnící útes. Na plošinku pod ním nohu dát nemohl, ztratil by rovnováhu. Šmátral levou rukou za útesem. Nic. Opřel se o překážku, naklonil se nad ní a levou nohou **našmátral** oporu. Přenesl na ni váhu. Tělem byl již téměř za úrovní útesu. Ale co ted' s pravou nohou? Vedle své levé boty zahlédl ještě jeden výstupek, trochu větší. Pod sebe se nedíval. Stál na levé noze, ruce se pouze opíraly. Odhodlal se. „**Eh...!**“, poposkočil s heknutím na větší výstupek. Šílená věc! Pravou nohu ted' mohl přesunout na

původní místo levé. Hlavou se mu rozletěly splašené myšlenky. Začal s sebou nahlas rozmlouvat. Kapka potu, steklá z čela na nos, šimrala. Setřel ji. Pohlédl na své ruce. Klepaly se jako sulc. Srdce bušilo. „Dobrý, Fány, seš bezvadnej, teď dál. Džon Hárdy, tóó byl malej chudinkáá....“, zanotoval popěvek **od ohňů**. Snažil se o žertovný tón. Jsou chvíle, kdy **leckdo** může vypadat hodně trapně, aniž by o tom věděl, napadlo ho.

„Deniso...“, zavolal nejistým hlasem, „jak to jde dál?“ Neodpovídala. Lezla dál a neodpovídala. Před Františkem se objevil asi metr široký pruh mokré skály. „Asi pramen, po - pozor na to,“ pronesl se zakoktnutím. Co je na skále horšího, než zablácené sešlapané botasky? **Mokrý** sešlapané botasky, zadunělo mu neodbytně hlavou.

Pohlédl pod sebe. Hrůzná výška. Kamenitý výběžek, na kterém si myli boty. Napadlo ho, že kdyby se pořádně odrazil, mohl by přeletět plošinu a dopadnout do hluboké vody za ní. Ale ta výška. A plošina je moc široká, než aby ji přeletěl. A pořád ty hrůzné představy, neovladatelně zmítající kebulí! Navíc skalních nerovností, které by jeho rukám a nohám poskytly oporu, před Františkem jakoby ubývalo a tam kousek dál... tam snad vůbec nejsou! Hrozný místo! Zastavil se na posledních výstupcích. Další sice pokračovaly, ale nejméně o metr níže! Teď už si František nahlas nadával. Za to, že sem lezl, že se nechal vyhecovat káčou, která teď sama nejspíš všeho lituje!

Zpátky už ne. „Jaks tohle přelezla!“ zaječel *bez otazníku* na Denisu, přísátou na skálu někde ve třech čtvrtinách cesty. Tentokrát odpověď přišla. „No,...musíš dát nohu dólu! Normálně.... a pak dál...tady už je to dobrý...!“ Zadrhávala.

Zhluboka dýchal. Někde o tom četl. Když máš problémy, zhluboka dýchej. Nenašel žádnou šterbinku, nic, kam by mohl zaklesnout třeba jen nehty. Levou ruku natáhl vlevo, trochu níž, opřel se. Pomalu začal dělat dřep na pravé noze. Levá se sunula dolů. Špička boty centimetr po centimetru ohmatávala skálu, až narazila na odpor. Pomalu přenést váhu... „**NE!, NE!, maminko...!**“ Bota se sesmekla a František, politý horkou vlnou hrůzy, narazil bradou a nosem do skály. Noha se vzápětí pevně zarazila o jiný, větší výstupek. Chlapec se zajíkl. Znovu popadl dech a dostal strach sám ze sebe. Že neovládne ten hrozný třas a nezvyklé tuhnutí údů.

Po mnoha nekonečných minutách *cestička* trochu změnila tvářnost. Dalo se již hovořit o cestičce v pravém smyslu slova, i když zasypané kameny a hlínou, na níž vegetovaly sporé šípky a bodláky. František to přivítal s úlevou, i když se mu suť hýbala pod nohama. Postupoval dál, ale třást se nepřestal.. Plošina dole zmizela a skála spadala přímo do jezera. Pohlédl na Denisu. Byla v bezpečí, právě sestoupila z cestičky a seskakovala po splazu, podobném tomu na druhé straně, dolů k jezeru. Mávala na něj. „Už je to dobrý, vydrž, vydrž, Fanoušku!“

Terén pod skálou se začal konečně zdvihát. František, promáčený potem, rozklepaný hrůzou a neschopný souvislé komunikace, nevydržel až do konce. Skočil. Proletěl vzduchem pár metrů, s hlučným čvachtnutím sebou plácl do

bláta, udělal bravurní kotrmelec a rozpláclý zůstal ležet na zemi. Denisa se k němu překotně dohrabala hlínou. Byla bledá. „Františku, nezlob se, kdybych to věděla...“

Velké modré oči a pohled plný lítosti. Pokusil se o úsměv. Pomohla mu vstát a opatrně scházeli na břeh, který je dovedl až na kamenitou pláž. Na ní někde ležela Denisina žabka.

Posadili se na kamení. Pár desítek metrů za vodou se vlnky tříštily o polostrůvek umytých bot. Nejspíš se tam zas hejna rybek blaženě převalovala v teplé vodě nad zatopeným břehem.

„Františku, zlobíš se moc? To jsem nechtěla...taky jsem se bála. Nezlobíš se...?“

„...Se nezlobim...“

Nabrala vodu do dlaní a chrstla ji na nebohého. Zářivě se rozesmála. Místo potu teď Františkovi po tváři stékala voda. Chladná, čistá, nádherná. Seděl jako pecka a cítil obrovskou úlevu. Díval se na Denisu. Sluneční paprsky musely urazit stopadesát milionů kilometrů, aby si mohly v prchavém okamžiku pohrát v dívčíných vlasech a teď žasly, stejně jako mládenec vedle ní, nad její krásou. František zapomněl na hrůzné představy, na skálu, na roztřesené ruce a jen se díval. Na duhovou hru paprsků s vlasy, čechranými větříkem, na jemnou linku obočí, na oči, uši, ústa, nos, zíral na dokonalou pózu, s jakou dokázala sedět na patách a říkal si, **to snad není možné...**

Výraz jeho tváře ztuhl v nepřírozeném úsměvu plném obdivu a odevzdanosti. Byl úplně zblblý.